

The Butterfly Garden
by Dot Hutchison

Text copyright © 2016 Dot Hutchison
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in
collaboration with ANA Sofia Ltd.

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu
locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune
o intenție artistică. Această carte este protejată de legea
drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără
acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau
electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizație
în recenzie sau în contexte de promovare. Sprijină și tu
creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © grape_vein | Adobe®
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HUTCHISON, DOT
Grădina cu fluturi / Dot Hutchison ; trad. din lb. engleză
de Cristina Nemerovschi. - București : Editura Herg
Benet, 2018

ISBN 978-606-763-154-8

I. Nemerovschi, Cristina (trad.)

821.111

Tipărit în România

Dot Hutchison

Grădina cu Fluturi

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2018

POLIȚIȘTII îl spun că fata aflată de partea cealaltă a gămului nu a scos niciun cuvânt de când au adus-o acolo. La început, asta nu-l surprinde, după toate traumele pe care le-a îndurat ea, dar când o privește acum prin geam începe să pună la îndoială prima concluzie la care ajunsese. Aproape s-a prelins de pe scaunul tare, metalic, cu bărbia sprijinită de mâna bandajată, în timp ce cu cealaltă trasează simboluri fără sens pe masa de oțel inoxidabil. Ochii îi sunt pe jumătate închiși, cu pielea pleoapelor învinețită, iar părul negru îi este nespălat și lipsit de luciu. Îl are prins la spate într-un fel de coc dezordonat. Cu siguranță arată epuizată.

Dar el nu ar zice că e cu adevărat traumatizată.

Sorbind încă continuare din cafea, agentul special FBI Victor Hanoverian studiază în liniște fata și îi aşteaptă pe membrii echipei să i se alăture. Sau măcar partenerul lui. Cel de-al treilea coleg este la spital, cu celelalte fete, încercând să afle nouăți și despre starea lor și, când va fi posibil, să le ia amprentele și să le descopere identitățile. Restul de polițiști sunt la fața locului. Puținul pe care l-a aflat deocamdată de la ei îl face să-și dorească deja să sune și să vorbească cu ficele lui, să se asigure că sunt bine. Atâtă doar că i s-a dus vestea că ar fi o persoană care știe să se poarte cu adolescentii, în special cu cei traumatizați, așa că e indicat să rămână aici și să încerce să vorbească cu această victimă.

Poate distinge liniile vagi, roz, din jurul nasului și gurii fetei, lăsate de masca de oxigen care i-a fost de curând îndepărtată, dar și funingine care i-a rămas pe față și pe hainele împrumutate. Are bandaje înfășurate pe mâini și pe brațul stâng, și poate distinge și restul bandajelor de pe corp, pe sub

materialul subțire al bluzei pe care i-a dat-o cineva de la spital. Tremură în pantalonii prea subțiri, cu tălpile goale ridicate de pe podeaua rece, dar nu se plângе.

Nici măcar nu aflat cum o cheamă.

Nu știe numele niciuneia dintre fetele pe care le-a salvat sau ale celor la care au ajuns mult prea târziu ca să le salveze. Cea de aici nu a vorbit cu nimeni altcineva în afară de restul fetelor, dar nici atunci nu s-au spus nume, nu s-au oferit informații. Doar ceva de genul... ei bine, nu-i poate spune chiar alinare. „Poate că vei muri sau poate nu, dar acum relaxează-te și lasă-i pe doctori să își facă treaba“ nu s-ar numi chiar o încurajare, deși fetele exact așa o interpretaseră.

Își îndreaptă umerii pe scaun, mâinile ridicându-i-se încet deasupra capului, până ce spatele îi este curbat ca un arc cu săgeți. Microfoanele transmit pocnetul pe care i-l fac vertebrele. Se lasă apoi cu partea superioară a corpului pe masă, cu obrazul lipit de oțelul ei rece, cu palmele întinse pe suprafața netedă. Nu se uită deloc spre geam, spre el sau spre ceilalți despre care știe și ea că ar trebui să fie acolo, dar unghiul în care se reposiționează îi oferă o altă imagine interesantă: liniile.

Spitalul i-a dat o fotografie a întregului desen; acum, pe viu, poate vedea doar partea de sus a desenului, întinzându-se pe spatele fetei, spre umeri. Restul imaginii e mai greu de observat, deși bluza ei subțire nu o ascunde complet. Scoate fotografia din buzunar și o lipescă de geam, comparând ce vede pe hârtia cerată cu ceea ce este pe spatele fetei din față lui. Nu ar avea cine știe ce semnificație, dacă nu ar exista același desen pe spatele tuturor fetelor, cu excepția uneia singure. Culori diferite, mici detaliu schimbătoare, dar în esență aproape identice.

— Credeți că el le-a făcut asta, domnule?, îl întrebă unul dintre polițiști, urmărind fata pe monitor.

Camera e poziționată în partea opusă a sălii de interogatori, și acolo se poate vedea mai bine chipul fetei, cu ochii închisi, cu respirația înceată și adâncă.

— Bănuiesc că vom afla.

Nu-i place să facă presupuneri, mai ales când știi doar atât de puțin. E una dintre foarte rarele dăți din cariera lui în care ce au aflat e mult mai rău decât ce și-ar fi putut imagina. E obișnuit să se gândească mereu la ce e mai rău. Când un copil dispărе, te dai peste cap să-i dai de urmă, dar nu te așteptă să-l găsești viu la finalul anchetei, bietul de el. Poate că speră. Dar nu te așteptă. A văzut cadavre atât de mici, încât e de mirare că există sicriu pentru ele, a văzut copii violați înainte ca ei să afle și ce înseamnă asta, dar cumva cazul ăsta e atât de neașteptat, încât nu are idee de unde să-l apuce.

Nici măcar nu știe ce vârstă are fata. Doctorii au bănuit că între șaisprezece și douăzeci și doi, dar asta nu îi e de mare ajutor. Dacă are numai șaisprezece, ar trebui să fie interogată în prezența cuiva de la Protecția Copilului, dar ăia deja invadaseră spitalul și îngreunaseră ancheta. Sigur, au servicii valoroase de oferit, fără îndoială, dar tot i se bagă printre picioare și-l încircă. Încearcă să se gândească la fiicele lui, ce ar fi făcut dacă ar fi fost închisă într-o cameră ca fata asta. Niciuna dintre ele nu e aşa de reținută și stăpână pe sine. Oare înseamnă că fata e mai mare decât fiicele lui? Sau doar că are mai multă experiență în a-și controla sentimentele?

— Am mai aflat ceva de la Eddison sau Ramirez?, îi întrebă el pe polițiști, fără să-și ia ochii de la fată.

— Eddison e pe drum, vine încocă. Ramirez e încă la spital, cu părinții celei mai mici dintre fete, spune o polițistă.

Yvonne nu se uită la fata din încăpere, nici măcar pe ecraane. Are o nou-născută acasă. Victor se întrebă dacă ar trebui să-o retragă din anchetă – a trecut doar o zi de când femeia s-a întors la muncă –, dar hotărăște că va spune ea singură dacă e ceva care o depășește.

— Este cea care a declanșat căutarea?

— A lipsit doar câteva zile. A dispărut din mall, în timp ce făcea cumpărături cu prietenele ei. Au spus că a plecat din zona cabinelor de probă ca să ia o altă mărime, dar nu s-a mai întors înapoi.

O persoană în plus de găsit.

La spital, au făcut fotografii tuturor fetelor, chiar și celor care au murit pe drum sau la scurtă vreme după ce au ajuns. Au confruntat pozele cu baza de date a persoanelor dispărute. Va dura ceva până ce vor primi rezultatele, totuși. Când agenții sau medicii le-au cerut numele celor care erau în stare să vorbească, ele s-au întors să se uite la acea fată, în mod cert o conducătoare a lor, și majoritatea nu au spus nimic. Acea fată pe care o are el acum aici, în camera de interrogatoriu. Câteva au părut să stea pe gânduri, înainte de a izbucni în suspine care le-au adus pe asistente înapoi.

Dar nu și fata asta din camera de interrogatoriu. Când au întrebat-o și pe ea, pur și simplu a întors capul în cealaltă direcție. Din tot ce își putuseră da seama, nu avea niciun interes în a fi găsită. Părea să-i fie indiferent.

Ceea ce îi face pe unii dintre ei să se întrebe dacă ea este cu adevărat o victimă.

Victor scoate un suspin și bea ce a mai rămas din cafea, strivind paharul de plastic în mâna înainte de a-l arunca în coșul de gunoi de lângă ușă. Ar prefera să o aștepte pe Ramirez; o altă persoană de sex feminin prezentă în cameră este întotdeauna de ajutor în situații precum aceasta. Dar își permite să o aștepte? Nu poate să-i cât timp va mai petrece ea cu părinții fetelor sau dacă nu cumva și alți părinți se vor îngheșui la spital imediat ce fotografile vor apărea la televizor. Dacă vor fi date spre difuzare televiziunilor, se corectează el, încruntându-se. Urăște partea asta, urăște să lipească fotografile victimelor pe ecranele televizoarelor și pe paginile ziarelor, în așa fel încât ele să nu mai poată uita niciodată ce li s-a întâmplat. Cel puțin, ar trebui să aștepte până au lista completă a persoanelor dispărute.

Ușa se deschide, apoi se închide la loc, cu zgomot, în spatele lui. Camera e izolată fonic, dar geamul despărțitor se zguduie puțin, iar fata sare repede de pe scaun, cu ochii țintă la oglindă. Și, cu siguranță, la cei care o urmăresc de dincolo de ea.

Victor nu se întoarce. Nimeni nu trântește o ușă în stilul lui Brandon Eddison.

— Ceva nou?

— Au identificat câteva fete ca fiind de curând unele date dispărute, iar părinții lor sunt pe drum. Până acum, toate sunt de pe Coasta de Est.

Victor ia fotografia pe care o lipise de geam și o bagă la loc în buzunarul jachetei.

— S-a mai aflat ceva despre fata noastră?

— Câteva fete i-au spus Maya, după ce a fost adusă aici. Fără nume de familie.

— O fi numele ei real?

Eddison pufnește.

— Mă îndoiesc.

Se chinuie să-și tragă fermoarul gecii peste tricoul cu Redskins. Odată ce au fost găsite supraviețuitoarele, echipa lui Victor a fost chemată la fața locului, deși avea zi liberă. Date fiind gusturile lui Eddison, Victor e recunosător că măcar nu are pe el un tricou cu femei dezbrăcate.

— Avem o echipă trimisă la casa principală, ca să vedem dacă nenorocitul păstra acolo ceva obiecte personale.

— Cred că putem fi amândoi de acord că păstra unele lucruri personale ale victimelor.

Probabil amintindu-și ce a văzut la fața locului, Eddison nu-l contrazice.

— De ce fata asta?, întrebă el. Ramirez spune că mai sunt unele care nu au fost rănite prea grav. Sunt mai speriate, poate mai dispuse să vorbească. Fata asta pare mai încăpățanată.

— Celelalte fete s-au uitat la ea. Vreau să știu de ce. Probabil că sunt desperate să meargă acasă, aşa că de ce să se uite spre ea și să aleagă să nu răspundă la întrebări?

— Crezi că ar fi putut să aibă un rol în toată povestea asta?

— E ceea ce trebuie să aflăm, spune Victor și inspiră adânc.

Apoi ia o sticlă de apă de pe masă.

— În regulă. Hai să mergem să vorbim cu Maya.

Fata se lasă pe spate în scaun când ei pășesc în camera de interogatoriu. Degetele învelite în tifon și le ține strânse deasupra stomacului. Nu e o postură defensivă, aşa cum s-ar fi așteptat, și din privirea partenerului său observă că și acesta este puțin nedumerit. Ochii fetei îi inspectează pe fiecare în parte, dar pe chip nu i se observă nimic din ce ar putea gândi despre ei.

— Îți mulțumim că ai venit cu noi, o întâmpină el, ca și cum ar fi avut și o altă alegere. Acesta este agentul special Brandon Eddison și eu sunt agentul care se ocupă de acest caz. Victor Hanoverian.

Colțurile gurii ei se ridică ușor, dar e o mișcare mult prea slabă pentru a fi numită un zâmbet.

— Agentul care se ocupă de acest caz, Victor Hanoverian, repetă ea, cu o voce răgușită, ca de fumătoare. Cam greu de pronunțat.

— Ai prefera atunci Victor?

— Nu am nicio preferință, dar mulțumesc.

Scoate capacul sticlei de apă și i-o întinde fetei, folosind acel moment pentru a-și regândi strategia. În mod cert nu e traumatizată, și nici timidă.

— De obicei, mai există o parte a prezentărilor.

— Bărfele despre fiecare din voi?, zice ea. Tie îți place să arunci la coș și să faci ture de bazin, iar lui Eddison îi place să iașă pe stradă purtând tocuri și fuste mini?

Eddison mormăie și dă cu pumnul în masă.

— Cum te cheamă?

— Nu fi necioplit, îi răspunde fata.

Victor își mușcă buzele, pentru că este tentat să zâmbească. În mod clar, nu ar ajuta cu nimic, și sigur l-ar înfuria pe partenerul său, dar tentația este acolo.

— Te rog, ne poți spune numele tău?

— Mulțumesc, dar o să refuz. Nu prea cred că am chef să fac.

— Câteva dintre fete ți-au spus Maya.

— Atunci de ce te-ai mai obosit să mă întrebă?

Aude cum Eddison respiră nervos lângă el, dar nu-l ia în seamă.

— Am vrea să știm cine ești, cum ai ajuns aici. Ne-ar plăcea să te ajutăm să ajungi acasă.

— Și dacă aș spune că nu am nevoie de ajutorul vostru ca să merg acasă?

— Mă întreb de ce nu te-ai dus acasă înainte de asta.

Încă un nu-chiar-zâmbet și o ridicare din sprânceană, care ar putea fi un semn de aprobare. Este o fată frumoasă, cu pielea maroniu deschis și ochi căprui, aproape de nuanță chihlimbarului. Nu este blândă și amabilă. Trebuie să te dai peste cap ca să-i câștigi zâmbetul.

— Cred că amândoi știm răspunsul la asta. Dar nu mai sunt acolo, nu-i așa? Mă pot duce acasă de aici.

— Și unde e acasă?

— Nu știu dacă mai este acolo unde a fost.

— Ȣsta nu-i un joc!, izbucnește Eddison.

Fata îl privește calmă, de parcă l-ar evalua.

— Nu, sigur că nu. Niște oameni au murit, niște vieți au fost distruse, și sunt sigură că pe tine te-a deranjat tare să pleci de la meciul de fotbal.

Eddison se făstâcește, trăgând mai sus fermoarul peste tricou.

— Nu pari prea tulburată, observă Victor.

Fata ridică din umeri și bea din sticla cu apă, ținând-o delicat cu degetele ei bandajate.

— Ar trebui să fiu?

— Cei mai mulți oameni sunt, când discută cu FBI-ul.

— Nu e așa diferit față de cum era să vorbești cu...

Își mușcă buza de jos și tresare când simte gustul săngelui care ieșe din pielea crăpată. Ia o altă înghițitură de apă.

— Cu cine?, intervine blând Victor.

— Cu el, răspunde fata. Cu Grădinarul.

— Bărbatul care te-a ținut captivă – ai vorbit cu grădinarul lui?

Trebuie să înțelegeți, nu i-am dat numele de *Grădinarul* din teamă sau respect, sau dintr-un sentiment pervers al proprietății. De fapt, nu i-am dat deloc numele săla. Ca orice altceva din locul respectiv, s-a construit din pânza ignoranței noastre. Ce era necunoscut a primit o formă, iar ce nu a primit formă a încetat până la urmă să mai conteze. E un fel de pragmatism, presupun. Oamenii calzi și iubitori care au nevoie disperată de a fi aprobați de ceilalți cad victime ale sindromului Stockholm, iar noi, restul, cădem pradă pragmatismului. Dat fiind că am văzut ambele cazuri la alții, eu merg mai degrabă pe pragmatism.

Am auzit numele în prima mea zi în Grădină.

Am aterizat acolo cu o durere de cap năucitoare, de o sută de ori mai rea decât orice mahmureală pe care o mai experimentasem. La început, nici nu mi-am putut deschide ochii. Durerea îmi pulsa în craniu cu fiecare respirație, să nu mai vorbesc de fiecare mișcare. Probabil că am scos un sunet, pentru că imediat am simțit un material rece și umed pe frunte și ochi, iar o voce mi-a jurat că e doar apă.

Nu sunt sigură ce m-a uimit mai mult: că pentru ea aceasta era o scuză obișnuită, sau că era vorba despre o ea. Nu fusese nicio femeie în perechea care mă răpise, astă știam sigur.

Un braț s-a strecurat pe sub umerii mei și m-a tras cu delicatețe în sus, iar o mână mi-a apăsat un pahar pe buze.

— E doar apă, jur, a spus ea din nou.

Am băut. Nu mai conta dacă era „doar apă“ sau nu.

— Poți înghiți niște pastile?

— Da, am șoptit, și până și să rostesc un cuvânt atât de simplu mi-a trimis săgeți prin creier.

— Deschide gura, atunci.

Când m-am supus, mi-a aşezat pe limbă două pastile mici și mi-a ridicat din nou la buze paharul cu apă. Am înghițit și apoi am încercat să nu vomit când ea m-a lăsat ușor pe spate, unde mă așteptau cearșaful rece și o saltea tare. Nu a mai spus altceva un timp îndelungat, așteptând ca luminile puternice să se opreasă din dans în spatele pleoapelor mele și până ce nu am început să mă mișc de bunăvoie. Apoi, mi-a luat pânza umedă de pe ochi și a aşezat-o pe întreaga mea față, în timp ce clipeam ca să mă obișnuiesc cu lumina puternică.

— Deci, ai mai făcut asta și înainte, am croncanit eu.

Mi-a pus în mâna paharul cu apă.

Chiar dacă stătea ghemuită pe o bancă de lângă pat, era ușor de observat că femeia era înaltă. Înaltă și bine făcută, cu picioare lungi și mușchi bine conturați, ca o amazoană. Sau că o leoaică, mai degrabă, pentru că se deplasa precum o felină, de parcă nu ar fi avut oase în interior. Părul auriu, bogat, îi era strâns în creștetul capului, într-o dezordine bine gândită, și dezvăluia un chip cu o osatură puternică și ochi căprui, cu scânteieri aurii. Purta o rochie neagră, mătăsoasă, care era prinsă pe gât.

A acceptat remarcă mea seacă cu un aer parcă ușurat. Presupun că era mai bună decât istericalele desperate pe care foarte probabil le mai primise în trecut.

— Mă cheamă Lyonette, a spus ea, când eu mi-am îndreptat toată atenția asupra paharului. Nu te obosi să-mi spui numele tău, pentru că nu-l voi putea folosi. Mai bine uită-l și tu, dacă poți.

— Unde suntem?

— În Grădină.

— Grădină?

A ridicat din umeri, și până și acela a fost un gest fluid, mai degrabă cu grătie decât lipsit de eleganță.

— E un nume la fel de potrivit ca oricare altul. Vrei să o vezi?

— Presupun că nu știi vreo scurtătură ca să ies de aici?

M-a privit fără nicio expresie.

Așa, bun. Mi-am trecut picioarele peste marginea patului, mi-am înfipț pumnii în saltea și mi-am dat seama că îmi pot vedea tot corpul, fără nimic care să mă ascundă.

— Ceva de îmbrăcat?, am întrebat.

— Uite.

Mi-a întins o bucată de material mătăsos care s-a dovedit a fi o rochie deasupra genunchilor, cu spatele dezgolit. Dar dezgolit complet. Dacă aş fi fost genul care să aibă gropițe deasupra fundului, s-ar fi văzut și ele. M-a ajutat să-mi prind rochia, apoi m-a împins ușor spre hol.

Camera era simplă, austera, cu nimic altceva decât un pat, un mic veceu și o chiuvetă, în colț. Într-un alt colț mai era ceva ce părea un duș fix. Pereții erau de sticlă groasă, cu un intrând în loc de ușă, iar de-o parte și de alta a sticlei se zăreau niște șine.

Lyonette m-a văzut uitându-mă la acele șine și s-a încruntat puțin.

— Pereți ceva mai solizi sunt puși acolo pentru a ne ține în camere și departe de ochi curioși, mi-a explicat.

— Se întâmplă des asta?

— Uneori.

Intrândul se deschidea într-un hol îngust. În dreapta părea lung, iar în stâng ajungea la o cotitură. Vizavi era un alt intrând, cu și mai multe șine – ducea direct într-o peșteră, întunecată și răcoroasă. O arcadă deschisă în partea mai îndepărtată a peșterii aducea o briză care trecea ușor prin spațiul întunecos, mărginit de pietre, iar lumina se reflecta în apele unei cascade care bolborosea de partea cealaltă. Lyonette m-a condus dincolo de cascadă și am pășit într-o grădină atât de frumoasă, încât aproape că era dureros să o privești. Flori minunate, în orice nuanță îți puteai imagina, creșteau dintr-un haos de arbori și frunze, iar stoluri de fluturi se plimbau printre ele. O stâncă artificială, dar minunat șlefuită, se ridică deasupra noastră, iar în vârful ei creșteau alți arbuști, care se

ridicau până la acoperișul de sticlă. Părea atât de îndepărtat, atunci când ridicai privirea. De o parte și de alta, se înălțau peretei negri, din care se descriau mici bucăți de spațiu liber, care păreau a duce spre camere cum era cea în care mă trezisem.

Grădina interioară era uriașă, impresionantă mai întâi prin dimensiune, și apoi prin nebunia de culori. Cascada se vărsa într-un pârâu, care la rândul lui ducea la un lac micuț, plin de crini. De la el, mici alei cu nisip alb duceau spre alte uși.

Lumina care cobora prin acoperișul de sticlă era de culoarea lavandei, cu inserții de indigo – era seară, aşadar. Fusesese după-amiază însorită când fusesem luată, dar cumva nici numi trecea prin minte că ar fi putut să fie aceeași zi. M-am rotit ușor pe călcâie, încercând să cuprind totul cu privirea, dar era copleșitor. Ochii mei nu puteau privi nici jumătate din tot ce se afla acolo, iar creierul nu putea să proceseze decât o mică parte din ce vedeam.

— Ce dracu'?

Lyonette a început să râdă, un sunet strident, care însă s-a întrerupt brusc, de parcă i-ar fi fost teamă că ar fi putut să-o audă cineva.

— Îi spunem Grădinarul, a zis, sec. E potrivit, nu?

— Ce este locul astă?

— Bine ai venit în Grădina cu Fluturi.

M-am întors să o întreb ce a vrut să spună, dar apoi am văzut-o.

Ia o înghițitură lungă de apă, învârtind sticla în palme. Când nu dă semne că și-ar dori să continue, Victor bate ușor în masă ca să-i atragă atenția.

— Ai văzut-o?

Fata nu răspunde.

Victor scoate fotografia din buzunarul jachetei și o aşază pe masă, la jumătatea distanței dintre ei.